

-нама въ страшно колебание; отпосле вдига глава 26.
и гледа портретитѣ, като сключва ръце къмъ тяхъ.)

Донъ Рюи Толмезъ

Синиете се навъ мене!

(Мой присѣдна къмъ скривалището; дона Солъ го
седи съ неспокойни очи. Той се извързва къмъ пор-
третитѣ.)

Закрийте погледи! Срамуваши се отъ васъ!

(Приближава се разтреперена до фая портретъ,
после пакъ се извързва къмъ краля.)
Да го предаватъ ми искашъ?

Донъ Карлосъ

Да.
(Херцогътъ вдига разтреперена ръка къмъ пружиката)

Дона Солъ

О, Торе!

Донъ Рюи Толмезъ

Не!

(Пада на колене предъ краля.)
Главата ми взми!

Донъ Карлосъ

Не, плененицата!

Донъ Рюи Толмезъ грава.

Взemi я! Но честъта ми остави!

Донъ Карлосъ, хваща ръката на
разтреперената Дона
Солъ.

Прощавай!

Донъ Рюи Толмезъ

До върдане!

(Седи съ очи краля, който се оттегля бавно съ
дона Солъ; после слава ръка на ханджара си)
Дано ви пази богъ!

(Връща се на аванцената задъхана, недвигуна,
не чува, нито върва нищо, съ устременъ
погледъ, съ релсе, скръстени на върху,